

Dovești
din
folclorul germanilor
din
România

Traducerea și adaptarea:
Roland Schenn

Ilustrații:
Walter Riess

CORINT JUNIOR

CUPRINS

Neînfricatul Hans și preafrumoasa Hanna <i>(Sibiu – din folclorul landlerilor)</i>	05
Cutiuța vrăjită <i>(Sibiu – din folclorul landlerilor)</i>	16
Lupul și măgarul <i>(Timiș – din folclorul șvabilor)</i>	24
Vulpea, porumbița și ursul <i>(Timiș – din folclorul șvabilor)</i>	28
Țăranul și dracul <i>(Brașov– din folclorul sașilor)</i>	31
Țăranul cel viteaz <i>(Sibiu– din folclorul sașilor)</i>	35
Mezinul cel bun la suflet <i>(Bucovina – din folclorul țipterilor)</i>	41
Fata cea harnică și zâna cea bună <i>(Maramureș – din folclorul țipterilor)</i>	49
Maria, șarpele și prințul <i>(Timiș – din folclorul șvabilor)</i>	57
Duhul pădurii, negustorul și hangiuul cel zgârcit <i>(Satu Mare – din folclorul șvabilor)</i>	63
Cum s-a lecuit un bogătaș de-un obicei prost <i>(Sibiu – din folclorul landlerilor)</i>	68
Vulpea și ariciul sau cine râde la irmă, râde mai bine <i>(din folclorul sașilor, după Josef Haltrich)</i>	71
Cum a ajuns lupul mare cântăreț <i>(din folclorul sașilor, după Josef Haltrich)</i>	73
Lupul cel lacom și vulpea <i>(poveste din folclorul sașilor, după Josef Haltrich)</i>	75
Anexă	78

Neînfricatul Hans și preafrumoasa Hanna

(Sibiu – din folclorul landlerilor)

A fost odată ca niciodată un flăcău al cărui nume era Hans. Și Hans al nostru, dragi copii, era băiat sărman, căci de mic rămăsese orfan de amândoi părinții și fusese crescut de bunica lui. Da, numai că bunica plecase și ea la Ceruri și rămăsese bietul Hans singur-singurel pe lume.

Mare lucru nu îi lăsase bunica lui decât o căsuță mică-mică, la o margine de sat, și un cal de care nu s-ar fi despărțit în ruptul capului.

Hans avea grijă mai întâi de armăsarul său și abia apoi de sine însuși! El putea să rabde de foame, dar calului nu trebuia să-i lipsească nimic.

Și muncea Hans al nostru pe la cine apuca. Norocul lui era că peste tot pe unde se ducea să muncească dădea peste oameni de treabă, care îl răsplăteau așa cum se cuvine.

Ei, și tot muncind el așa, când pe la unul, când pe la altul, tot auzi vorbindu-se de preafrumoasa Hanna, pe care un zmeu ar ține-o ostatică în palatul său din inima unei păduri mari-mari, care s-ar fi aflat hăt, departe, tocmai la capătul lumii.

Tot auzind de Hanna, Hans al nostru își spuse că el trebuie să fie cel care o va scăpa pe preafrumoasă fată din ghearele zmeului.

Într-o seară, Hans spuse încet ca pentru sine, în timp ce își trecea degetele prin coama armăsarului său:

— Mâine pornim la drum, băiete! Trebuie să găsim castelul în care se află Hanna! Cred că o să avem un drum lung de străbătut!

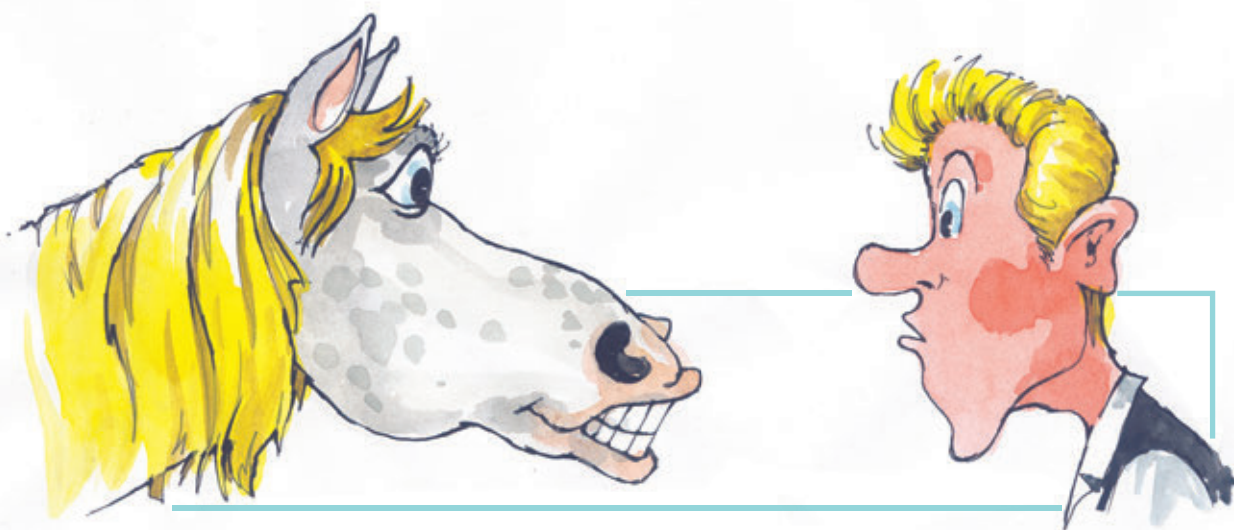
— Nu-i nimic! spuse un glas. Te voi duce unde vei voi, căci și tu, stăpâne, ai avut mereu grijă de mine!

— Cine-a vorbit? întrebă Hans uimit.

— Eu, stăpâne, armăsarul tău! veni numaidecât răspunsul.

— Tu?

— Da, eu, stăpâne! zise calul. Vezi, eu nu sunt un cal ca oricare, ci un armăsar fermecat, înzestrat cu darul vorbirii.

— Așa?

— Așa!

— Și ce mai poți tu să faci? vru să afle Hans.

— Dacă vreau, pot să mă înalț într-o clipă până la nori și te pot duce mai iute ca vântul.

De nerăbdare, Hans nici nu dormi în noaptea aceea. A doua zi urma să plece la drum și unde mai pui că aflase un lucru nemaipomenit: armăsarul lui era... fermecat!

Ei, dragi copii, își luă Hans al nostru ceva de-ale gurii și porni la drum, spunându-i armăsarului cu glas blând:

— Hai, căluțule, la drum!

Și merse Hans al nostru ce merse, așa, călare, vreme de trei zile și trei nopți, până ce ajunse la marginea unei păduri.

— Ai ostenit, căluțule? își întrebă Hans armăsarul.

— Nu, răspunse calul cel fermecat. N-am ostenit, dar uite că se lasă noaptea și poate că ar fi bine să poposim aici până s-o lumina de ziuă.

Îndată ce a descălecat, Hans a auzit un glas:

— Miluiește-mă și pe mine cu o bucată de pâine! Miluiește-mă și pe mine, că-s bătrână, nu mai am pe nimeni și nu mai pot munci!

Hans a privit în jur și a văzut o bătrână cu părul alb ca neaua și cu ochii albaștri precum cerul într-o zi senină de vară.

Fără să stea o clipă pe gânduri, i-a dat bătrânei din merindele sale.

— Ai un suflet tare bun, a spus bătrâna, și pentru asta aș vrea să te răsplătesc!

— Nu-i nevoie, bunicuțo! a zis Hans. Nu-i nevoie, fii pe pace.

Bătrâna a zâmbit, a bătut de trei ori din palme și s-a preschimbat într-o femeie tânără cu chip frumos și luminos și cu privire blândă.

— Cine ești tu? a întrebat Hans uimit.

— Sunt o zână bună și îi răsplătesc pe toți drumeții care trec pe-aici și îmi dovedesc că au suflet bun. Uite, ai împărțit cu mine tot ce ai avut, crezând că sunt o bătrână neajutorată, care nu are ce mânca. Merindele tale sunt pe sfârșite, dar nu te îngrijora. Când o să-ți fie foame va fi de ajuns să bați de trei ori din palme și să spui încet:

*Zână bună, zână bună, te rog eu, fă o minune
și adu-mi bucate din cele mai bune!*

— Așa? spuse Hans. Atunci nu pot decât să-ți mulțumesc, zână bună și frumoasă! Mâine-n zori pornim la drum și mă bucură gândul că nu voi răbda de foame.

— Da' unde vrei să ajungi?

— La preafrumoasa Hanna, fata pe care un zmeu o ține ostatică în palatul său!

— Oho, ai mult de mers! Palatul zmeului e departe. Văd că ai un armăsar bun, dar va mai trece ceva vreme, până ai să ajungi tu la Hanna. Îți dau un sfat. Încearcă să o scoți pe Hanna din palat, atunci când zmeul doarme. Dar fii cu băgare de seamă. Netrebnicul se trezește la cel mai mic zgomot, parcă doarme iepurește, zău așa. Ei, și acum culcă-te, că oi fi ostenit.

Hans ar mai fi vrut să spună ceva, dar își simți pleoapele grele ca plumbul.

În zori îl trezi armăsarul și porniră la drum. Și cum mergea Hans al nostru călare, numai ce auzi un glas:

— Scoate-mă din capcană, om bun, că mult bine ți-oi face!

Privi Hans în jur și zări o vulpe, care era prinsă în capcana pe care o pusese vreun vânător.

Fără a mai sta pe gânduri, Hans al nostru eliberă numaidecât vulpea din capcană și spuse mirat:

— Văd că tu vorbești întocmai ca un om!

— Da, întocmai! Și asta pentru că eu nu sunt un vulpoi oarecare!

Când ai nevoie de mine, trebuie doar să spui încet:

Vulpoi cu blană roșcată

La mine vino pe dată!

— Așa voi face! spuse Hans și porni mai departe.